

Kem

f 529

Kern 1529

SCHEDIASMA INAUGURALE MEDICUM,
SISTENS
MEDITATIONES
QUASDAM
IN
MEDICINAM PRACTICAM
GENERATIVAM:

QUOD,
CONSENSU FACULTATIS ILLUSTRIS,
PRAESIDE
VIRO ILLUSTRIS, EXCELLENTISSIMO,
IO. CHRIST. REIL,
MED. ET CHIRURG. DOCT.
PROF. THERAP. PUBL. ORDIN., DIRECT. INSTIT. CLINICI,
ACADEM. IMPERIAL. NAT. CURIOS. SODALI,

PRO
SUMMIS
IN MEDICINA HONORIBUS
DIE XXV. OCTOBRIS MDCCXCIII.
RITE OBTINENDIS
PUBLICE DEFENDET

AUCTOR
DAVID ELKAN DANIELS,
REGIOMONTO - BORUSSUS.

HALAE,
TYPIS GRUNERTIANIS.

By Prof. Keme

SCIENTIFIC INVESTIGATION IN MEDICINE

MEDICAL JOURNAL

1850

AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION

CHICAGO, ILL.

OFFICE OF THE PUBLISHER

CHICAGO, ILL.

DR. J. C. WALKER

IN MEDICAL MONOGRAPHS

AND OTHER ORIGINAL ARTICLES

AND CASE REPORTS

BY

DR. J. C. WALKER

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

CHICAGO, ILL.

1850

[Handwritten signature]

Non eram, lectores, nescius, cum, quae sum-
mis ingeniis exquisitaque doctrina medici mag-
nis voluminibus tractavissent, ea his paucis pa-
ginis consignarem, fore, ut hic meus labor in
varias incurreret reprehensiones. Tyroni enim
medico, nisi certa quadam atque modesta ratio-
ne sermonem habeat, fere numquam ignoscitur
audacia proponendi correctiones et quasi refor-
mationes studiorum. Nihil tamen eo minus ne-
gari non potest, tyronem, qui solertia haud
vulgari et indefessa artis medicae disciplinam

*hausit, posse et melius et liberius iudicare de
 ratione melius instituenti et uberius augendi am-
 bitum scientiarum, quam vir, longa annorum
 serie praeditus, qui studiis domesticis iamdiu
 impalluit, et qui amisit fere proclivitatem, no-
 va suscipiendi et in usum vertendi. Opiniones
 itaque meas, satisfactorius legibus academicis,
 ut potero, exponam, „nec tamen, quasi Pythius
 „Apollo, certa ut sint et fixa, quae dixerō;
 „sed ut homunculus unus e multis, probabilia
 „coniectura sequens. Ultra enim, quo progre-
 „diar, quam ut veri videam similia, non habeo.
 „Certa dicent ii, qui et percipi ea posse dicunt,
 „et se sapientes esse profitentur.„*

I.

Iure suo omnino auctor ille antiquus *legis*, quae sub *Hippocratis* nomine fertur, et praeclarissimam et amplissimam et difficillimam omnium artium medicinam pronuntiavit. Quisquis enim, inquit, medicinae scientiam sibi vere comparare voluerit, eum hisce niti oportet: *natura*, *doctrina*, *loco* studiis apto, *instituzione* a puero, *studio* et *industria*, atque *tempore*. Primum igitur omnium *natura* opus est. *Natura* enim repugnante, irrita omnia. Eadem vero viam ad optima demonstrante, artis doctrina contingit. Quam ipsam cum prudentia sibi comparare oportet, ita ut institutio a puero accedat, idque in loco a natura ad disciplinam accomodato. Amplius et industriam adhibere oportet: eamque ad multum temporis, ut scilicet disciplina in naturam versa ac veluti ingenerata, feliciter et copiose fructus proferat. Qualis enim eorum, quae terra producit, consideratio est, talis etiam medicinae cognitio. *Natura* enim nostra velut ager est: dogmata praeceptorum velut semina sunt. Institutioni a puero, cum eo

convenit, quod opportuno tempore femina terrae committere oportet. Locus autem, in quo disciplina contingit, est velut ambiens aër, e terra nascentibus praebens nutrimentum. Studium vero cultura est. Tempus postremo haec omnia corroborat, ut perfecte enutrientur. His igitur ad artem medicam allatis, et vera ipsius cognitione parata, tandem, non sermone tantum, sed et usu et opere medicos haberi convenit.

2.

Haec ex ore vetustissimi auctoris percepta uberiori commentario illustraturi, superfedere possumus demonstrationi gloriae et eminentiae artis nostrae, quippe quae ab omnibus agnoscitur, neque eget defensione. Quamvis enim saepius spernatur medicorum dignitas et officium a sciolis et garrulis hominibus; refugiunt tamen, quoties aegritudine corripuntur, ad medicos ante a se spreto. Quid quod ipse celeberrimus medicorum adversarius et contemtor, *Rouffseauvius*, in extremo periculo refugium ad medicorum artem concedat; ipseque senex,

cal-

calculis laborans, *Begui de Presle* opem imploraverit? Sic ipse, optime sibi non constans, intellexit, quam praeclarum quamque praestantissimum medico officium incumbat, qui, mitigando dolores aliorum, minuendo calamitates humani generis, rei publicae inserviat. Taceant itaque vituperatores, atque hoc civis Genevensis exemplo discant, quantopere sibi contradicant, qui tam salutarem atque necessariam generi humano artem condemnare audent.

3.

Quod amplitudinem artis nostrae attinet, negari quidem non potest, medicum *artificem* doctrina insigni atque exquisita haudquaquam egere, neque necesse esse, ut satis politus sit iis artibus, quas, qui tenent, eruditi appellantur. Probe hoc scit, atque egregie imbibit hanc sententiam medicorum vulgus, quod multo saepius fortunae quam arti debet, quidquid boni ex ipsorum arte redundat. Quodsi autem candorem animi adhuc retinuerint, neque prorsus occalluerint; alio modo secum contenti esse
atque

atque sibi ipsis placere nequeunt, nisi fuerint conscii, se operam navasse, ut vere possint rei publicae inservire. Inter ludos enim iocosque haudquaquam addiscitur ars nostra, sed studiis assiduis atque observatione indefessa fidaque status morborum. Arcto nubitur nexu cum plurimis aliis disciplinis, quas vel strictim ac modice, quasi aliud agens, attingere, vel ad ima ipsarum adyta usque penetrare debet medicus. Ecquis enim medicus forensis sibi ipsi sufficere potest, nisi chemiam, botanicam, anatomiam, chirurgiam probe calluerit, ipsaque iurisprudentiae limina salutaverit? Hoc itaque modo cohaeret ars nostra cum toto fere scientiarum ambitu; neque plures forte exstant scientiae, quae tot poscunt lemmata ex aliis artibus, quor ars nostra requirit iam ex physicis, modo ex philosophicis, nunc ex mathematicis principiis. Hoc valet praesertim de aetiologia, quae recte tractari nequit, nisi respicias fere ad primarum principia, mutuaque accipias postulata theoremata ex aliis scientiis. Ecquis enim causas februm, intermittentium exponere potest,

quin

quin ad mephitici aëris qualitates aut ad paludum effluvia refugiat? Quae quidem doctrina in chemicis et physicis amplius et uberius exponitur.

4.

His iam argumentis elucet difficultas artis nostrae atque arduum plane et periculosaee plenum aleae negotium, quod suscipiant, qui medicinae nomen dare audent. Multo magis vero impedita apparet atque difficultatibus insignioribus premitur, si consilium ad internam eiusdem qualitatem et intensivam quasi rationem magnitudinis transtuleris.

Requirit enim naturae dotes haudquam vulgares, facultatem observandi, veraque a falsis discernendi praestantem, vim singula distinguendi et individuos quasi casus a generalibus regulis separandi, has iterum ad illos dilucidandos adhibendi, iudicium acre, et rapidum flumen ingenii, quo inveniantur similia momento citius, quo autem discernantur iterum eae assertiones, quae veri speciem praeferunt, ab iis, quae magis fallaces sunt.

Quan-

Quaquam hae quidem naturae dotes perquam necessariae sunt, nihilo tamen minus non sufficiunt, quod multorum ignavia perhibet. Est enim non leve quoddam hominum genus, qui medicinae studio tenentur illi quidem, verum non eruditorum hominum arte contineri, sed in quodam ingenii specie versari statuunt: atque naturam ipsam, qua non repugnante magna se atque praeclara omnia affecuturos esse dicendo confidunt, ita prorsus amplexantur, ut locum prope nullum in hac facultate doctrinae relinquunt.

5.

Unde autem, aut quibus potissimum rationibus, ut ita sentiant, adducuntur? Primum supervacaneum laborem suscipi censent, si, cum sine studio ad summam pervenire medicinae gloriam possint, frustra eruditionis adiumenta quaerant atque praesidia. Deinde, cum multo faciliorem esse naturae viam opinentur, artis obscuritatem atque praeceptorum varietatem et multitudinem reformidant. Postremo moventur nonnullorum etiam exemplo, qui,
 quan-

quanquam nec praecepta ulla didicerint, nec ea scire curarint, non minimam tamen laudem in curandis hominum morbis sunt adepti.

Quae omnia, quam levia atque inania sint, facillime possem hic luce meridiana clarius exponere, si modo et temporis et instituti ratio permetteret. Breviter autem atque libere, quid sentio, dicam. Satis illud quidem mirari non possum: tam rudi atque hebeti quemquam ingenio reperiri, qui, cum totum hoc cognitionum genus animo complectatur, artem aliquo modo a natura seiungat, atque sola vel natura, vel ratione duce se proficere quidquam ad salutem civium aut ad nominis celebritatem posse in hoc studii genere putet, neque idem intelligat, se, dum naturam exornat, artem ipsam, quae a natura tota profecta est, exornare. Et enim, quid est aliud haec five ars, five studium, five exercitatio morbos fugandi, quam collectio quaedam atque coacervatio rerum earum, quas scire debet, qui vel statum corporis sanum vel aegritudinis cognoscere, vel intimiorem remedium cognitionem sibi comparare studet?

Qui

Quid aliud, quam applicatio assertionum atque veritatum, quae generatim dictae sunt a maioribus nostris, ad singulos casus? Siquidem haec antiquissima praeceptorum omnium ratio fuit, non ut ea secuti homines medicae artis laudem affecuti sint, sed ut, quae sua sponte medici observarent et facerent, ea iudicio delegerint, generibus illustraverint, partibus distribuerint, ad casus denique singulos applicuerint.

6: Deinde hoc etiam dico: non eundem solum artis effectum esse atque naturae, sed multo etiam nobiliorem et praestantiorem esse. — Quamobrem? Quia natura, nisi expoliatur ab arte atque perficiatur, per se rudis est et imperfecta. Neque enim ea nos tales genuit, ut, eam solum spectantes, cursum vitae praeclare conficere sine ratione atque doctrina possimus. Parvulos tantum in nobis scientiae igniculos excitavit, atque exiguas quasdam rerum notitias informavit: itaque ars adhibenda fuit, ut ad ea, quae vix inchoata acceperamus, consequentia exquireret, quoad esset id, quod cupiebamus, effe-

effectum. Etenim, ubi industria, qua artes continentur atque augentur, obtorpescit, ibi nec ingenium, quod ab ea acuitur, valere fatis potest: cuius si lumen extinguatur, inertia atque torpedine plus detrimenti homines accipiunt quam exercitatione.

7.

Antea iam dixi: artem medicam, seu praxin, esse *vel* collectionem quamdam et coactionem assertionum, quae, ex theoreticis principiis derivandae, complectuntur rationem morbos fugandi, *vel* applicationem harum assertionum ad singulos casus. Tali quidem modo eruitur duplex praxeos sensus. Alter versatur in generalibus et specialibus assertionibus, quae in animo concipiuntur abstrahendo: alter in applicatione harum veritatum ad morbos singulos artifici occurrentes. Dum praxi medicae generali nomen damus, intellectum tantum et memoriam acuius: dum vero clinicis exercitationibus vacamus, imaginatione nitimur. Individua enim materialia ab intellectu percipi non possunt. Sequitur hinc, cum raro intellectus

prae-

praestans cum praestante phantasia atque emi-
nente iungatur, raro etiam, qui praxi generali
et abstractae se consecrat, posse optime has ve-
ritates ad singulos casus applicare. Quisquis
etiam semper lectulis aegrotorum assidet, raro
abstrahendis assertionibus generalibus capax erit.
Imaginatio enim assiduo et perpetuo exercitata
debilitat atque hebetat et intellectum et memo-
riam. „Quicumque facit artem, syllogismum
„ad figuram *DARII* formare oportet: theore-
„ticus labitur in minori, practicus fere semper
„in maiori: quia maior constituitur abstractis
„assertionibus, minor vero applicatione earum
„ad singulos casus“ *).

Haec a me exposita praxeos medicae notio
optime congruit cum *SELLII* **) celeberrimi,
qui medicorum nostri aevi primos fere ordines
ducit, verbis. Esse enim eam statuit compo-
sitam ex principiis pathologicis, materiae medi-
cae

*) *Huarte examen de ingenios para las ciencias*,
c. 12. p. 247. (12. Amberes 1603.)

**) *Einleitung in die Natur- und Arzneywissen-
schaft*. S. 263. (ed. 1787.)

cae et therapeuticis; versari praeterea in cognitione, diiudicatione et curatione morborum ope remediorum idoneorum. Quodsi ad ortum harum medicinae partium respexeris, medicinam clinicam esse primam; pathologiam autem, materiam medicam et therapiam esse tantum abstractas ex ista. Facitando artem et scientiarum more excolendo observationes et experientias inde deductas, potuisse separari notiones morborum eorumque causarum ab ideis medicaminum, eorumque efficaciae, seiunctasque inde efformari artes. Cum denique nec pathologia, nec materia medica, nec therapia fuissent determinatae, semina earum latitasse iam, vel imperfecta, in praxi medica, donec artis medicae correctio et amplificatio poposcerint partitionem eorum.

Scientifica itaque pars praxeos niti unice videtur nexu earum rerum, quas usus et experientia docuerunt.

8.

Cum itaque usus esset conditio, qua praxis medica, velut scientia, constitui atque efformari
pote-

poterat, cum insuper ratio atque intellectus auxilia essent necessaria, quorum ope observationes institutae vel in ordinem redigi vel corrigi vel amplificari poterant; facile hinc ortum sectae utriusque, et *dogmaticorum* et *empiricorum*, sibi quisvis explicare valuerit. Illi quidem a primis scientiarum principiis, a doctrina elementorum corporis, temperiei eiusdem, missionis fluidorum et constitutionis solidorum progredientes, observationibus deinde magis magisque expertes, captiosis irretiti interrogationibus, ad argutum et tortuosum disputandi et dimicandi genus, velut ad unicum artis medicae finem, collimabant. Empirici vero, singulis casibus contenti, analogia, tantum historia et casu fortuito freti, spreverunt omnem ex observationibus singulis inductam assertionem generalem; neque agnoverunt scientiae medicae dignitatem; neque eruditionem, neque cognitionem corporis humani anatomicam, neque notitiam remediorum physicam requiri statuerunt. Hac utriusque sectae perpetua quasi rixa factum est, ut ambitus artis nostrae atque vere
uti-

utilem adipisceretur formam, quam confluyente
utraque via, quod a faeculis tribus, et quod
excurrit, inde factum est.

10.

Quandoquidem ad stadium medicum natu-
rae humanae pertinet et status sanus et status
corporis morbosus; duplex inde observationum
elucet ratio, earum nimirum, quae statum sa-
num earumque, quae statum morbosum com-
plectuntur. Illas vocamus observationes *physio-
logicas*, has vero *clinicas*: quae quanquam, se-
cundum fuetam studiorum methodum, longe
a se invicem distare soleant, haudquaquam ta-
men adeo alienae sunt, sed arcto connubio inter
se cohaerent. Obiectum enim artis est et erit
corpus humanum: quo intimiore huius cogni-
tione medicus pollet, eo melius statum morbo-
sum fugare potest. Quicumque in perscrutan-
dis naturae humanae latebris sese torquet, is op-
time meretur de ipsa clinica parte medicinae.

11.

Quanquam itaque negari nequit, no-
stri aevi medicos viam iampridem ingressos es-

B

se,

se, qua ars medica et ratione et experientia magis confirmari, augeri, amplificari et illustrari possit; quaeritur tamen, an methodus excolendi praxin medicam, tanquam scientiam, applausus nostros ferre possit? Quaeritur, utrum hac methodo id efficiatur, ut physiologi et clinici idem sentiant, idem sequantur; an controversiae aliquando ipsis secum intercedant? Quaeritur, egeantne scientiae dictae, pathologia, materia medica et therapia, correctione et critica vanno, quibus inserviri possit medico clinico, quem omnino oportet scientificam partem praxeos egregie excoluisse?

Has quidem quaestiones ut moveamus, suadet nobis consideratio status praesentis artis nostrae, sine partium studio instituta, suadet copia librorum cuiusvis generis indies aucta. Quodsi enim tyro, perfecto curriculo academico, ea in usum vertere cogit, quae ex praceptorum ore et libris didicit, quot, fodes, latebrae restant, quot adyta scientiarum adhuc penetranda remanent! Quam paucas potest assertiones in usum clinicum vertere! Quot axioma-

mata

mata, quae pro certis atque claris ipsi vendebantur, et corrigere et, usu ipso edoctus, evertere debet!

12.

Nonne hoc insigne atque maximi momenti damnum eo modo evitari posset, si physiologus, respectu clinico, et medicus clinicus, respectu physiologico, iunctis viribus atque sine ullo partium studio, observationes et tentamina iam instituta vanno criticae imponere, pluribus augere, atque inde assertiones, inductione certa derivatas, depromere voluerint, quibus fundamenta et pathologiae et materiae medicae et therapiae haud levia substernere liceret. Tali ratione instituta haec ventilatio praxeos medicae studium redderet et physiologo et clinico iuniori multo iucundius multoque utilius.

Inprimis verò semiotices studium eget hac de integro instituta revisione. Haec enim medicinae pars aliis omnibus longe certior atque utilior, nostris quidem temporibus multas continet propositiones, quae nimis celeriter ex observationibus singulis fuerunt derivatae, multa

itaque signa, quae revera ab auctoribus observabantur, sed quae, tanquam ex individuis observationibus erutae, generalem haudquaquam ferunt applicationem. Ut huius rei exemplum afferam, quod eam luculenter exponet, *Vieufsenii* observatio de caeruleo et plumbeo oculorum circulo et labiorum, velut symptomatibus hydropis pericardii, semel instituta, aliquam veri speciem prae se ferre videtur. Ecquis autem conabitur valorem generalem huic signo tribuere, et tanquam essentiale eiusdem morbi statuere? Nonne fortuitum et accidentale potuit in isto casu occurrere?

¶ Multa alia signa, quae semiotice profert, ex infidis et nimis argutis observatoribus allata sunt, qui, quidquid vellent, videre poterant. Haec itaque, nisi iterum in iisdem morbis, sub similibus conditionibus, instituantur, fallacia sunt putanda. Tali modo, e. g., iudicarem de dolore summorum digitorum in hepatis inflammatione et suppuratione: qui, a veteribus quibusdam medicis animadversus, nuperis temporibus haudquaquam confirmatur, neque ratio

tio suadet, ut ipsum, tanquam essentiale signum, statuamus.

13.

Ex iis, quae modo dicta sunt, elucet, analyticam methodum, quae a singulis ad generalia ascendit, a compositis ad simplicia, unicam esse, quae in praxi medica adhiberi possit. Nulla quoque forsan humana scientia alio modo, ac analytico, excoli potest, si discefferis a mathesi et philosophia: maxime vero aliena est ars medica a synthetica methodo: quippe quae solis observationibus nititur et experimentalibus scientiis est adnumeranda. Spem autem concipere possumus, fore, ut, exulta rite analytica methodo artis medicae, valeamus etiam transire ad synthefin, quae his quidem temporibus arti nostrae idonea haudquaquam videtur. Eam praeterea imbibit sententiam, Anglos scriptores nuperis temporibus veram nobis monstrasse atque munitissimam viam, qua analysis medica perfectioni apta redditur. Summam enim artis consistere opinantur in fidis certisque observationibus, quibus nituntur, quoties

ties

ties theoremata sua in medicina proferunt. Ratiocinia eorum tanto maiorem veri speciem prae se ferunt, quanto stabilius est fundamentum experientiae, quo fulciuntur.

14.

Quodsi haec generatim pronunciata ad omnes singulasque artis medicae partes applicare iisdemque adaptare conarer, id forsitan tentaverim, quod humeri tyronis medici ferre recusarent. Deinde etiam a modestia videretur hoc consilium alienum, et iure vituperarer, quod corrigere atque reformare ausus fuerim artem, quam a limine fere tantum salutare coeperim. Ne autem circa media subsistere, atque haud satis accurata mentis trutina examinasse huiusmodi consilium videar, pauca haec accipiunto benigni lectores, neque altis contemplator superciliis cogitata iuvenis ab arrogantia alieni.

15.

Pathologia generalis.

Gravissimam hanc medicinae partem, in qua studii multum, industriae plurimum est adhibendum, oscitans nemo potest assequi. Du-

biis

biis atque ambiguis assertionibus expers prius non reddetur haec scientia, quam observationibus fidis copiosisque fuerint revisae et uberius illustratae pathologia specialis et therapia. Necessesse esse videtur, clinicorum casuum copiam colligere, in singulis morbis comparare, iisdemque ratiocinia fulcire, quibus morborum natura eruatur, caussae dilucidentur, atque symptomata necessaria ab accidentalibus distinguantur.

In ancipiti adhuc positum est, utrum partitio sueta nosologiae, qua morbi fluidorum a morbis solidorum diversi statuuntur, assumi possit, an potius morbi fluidorum e toto pathologiae ambitu sint eliminandi? Hinc lites inter pathologos humorales sic dictos atque eos, qui in nervorum actione summam oeconomiae humanae consistere arbitrantur: quae quidem lites componi nequeunt nisi physiologicis atque clinicis observationibus et tentaminibus. Fallacibus itaque assertionibus superstructa videntur ratiocinia omnia, quae *a priori*, quod vocant, eliciuntur, neque nituntur experientia.

Aetio-

Aetiologia generalis comprehendit causas et proëgumenas et procatarcticas, ex quibus causa proxima eruitur. Caput totius rei versari videtur in rite observandis symptomatibus morborum, riteque distinguendis symptomatibus fortuitis ab essentialibus, rite denique discernendis effectibus a causis. Tali modo inconcussa maneret atque firmissimis niteretur rationibus aetiologia nostra. Verum enim sermonis auctoritas hic quoque esse deberet penes physiologum et clinicum medicum: a quibus quidquid inventum atque observatum fuerit, analytica methodo foret ad pathologiam philosophicam adhibendum.

16.

Pathologia specialis.

Hanc notum est complecti descriptionem morborum singulorum, diagnosis eorum et aetiologiam; ad quas efformandas solent varia systemata nosologica adhiberi, quorum optimum id erit, quod potissimum ex observationibus fidis eruitur. Classes enim, ordines et genera morborum tantum secundum symptomata
necef

necessaria animadversa diriberi; diagnosis aegritudinum nonnisi his symptomatis adaptari; caussarum cognitio solummodo his niti potest et observatis simul caussis remotis evidentibus. Quodsi itaque symptomata essentialia congruant in binis morbis, iidem quoque essentia ipsa congruere videntur. Rheumatismus, e. g., chronicus; meo arbitrio nihil est nisi arthritis ipsa, cum distingui symptomatis necessariis uterque morbus nequeat, quidquid obloqui conetur theoreticus, causam proximam aliam statuens in hoc ac in illo morbo. Febris lenta nervosa eodem modo optime discernitur ab hectica, gastrica, mesenterica etc., cum symptomata adsint necessaria, quidquid contra pronunciaverint medici nuperiores, ad causam latentem proximam respicientes.

17.

Materia medica.

Plurimum emolumenti redundare in hanc scientiam ex analytica methodo clare patet. Et enim ex effectibus tantum diiudicare vires remedium valemus: ideoque etiam optima partitionis

tionis ratio ea est, quae ab effectibus desumitur. Quaeritur autem, utrum solis effectibus observatis contentus esse medicus, an etiam ad tentamina physiologorum et chemicorum, quae circa partes remediorum constitutivas instituuntur, consilium transferre debeat? Ad hanc quidem quaestionem ita respondere vellem, ut primo omnino loco observationes clinicas de effectibus remediorum posuerim, secundo autem observationes chemicorum, quas etiam tali modo secum comparaverim, ut confirmentur, haudquaquam contradicantur, observationes clinicae a chemicis tentaminibus. Ubi itaque haud secum congruerent, praetulerim observationes clinicas fidas certasque: cum hic quidem de effectibus medicamentorum, non de partibus constitutivis sermo sit; cumque illae observentur saepe ita, ut ex his explicari nequeant prorsus atque dilucidari. Terrea, e. g., remedia haudquaquam omnia eodem effectu, eademque vi praedita, easdem tamen partes habent constitutivas. Quicumque ex hac identitate partium constituentium ad identitatem virium

con-

concludere auderet, is certe a veritate longe
 aliena assumeret *).

18.

Therapia generalis.

Haec pars medicinae, tanquam philo-
 sophia artis ipsius est consideranda: complectitur
 enim regulas generales, quibus munus medici
 adaptatur? Nonne haec scientia perperam iam
 synthetica methodo tractatur? Nonne requiri-
 tur uberior observationum copia, quibus, quid
 natura valeat, quid ars, constat? Doctrina de
 viribus naturae medicatricibus, quae locum
 omnino principem in quibusdam recentioribus
 compendiis obtinuit, ea est, quae pluribus ad-
 huc observationibus illustrari et amplificari me-
 retur. Quid enim, si docetur, instinctui ob-
 temperare debere medicum, iubet therapia ge-
 neralis? Num casus ii iam iam determinati atque
 extra omnem dubitationis aleam positi sunt, ubi
 instinctum sequi vel iptum susque deque habere
 debe-

*) Cf. HUFELAND über die wesentlichen Vorzü-
 ge der Inoculation, S. 140.

debemus? Nuperi quidam docuerunt, tunc esse nutui huic obediendum, cum sui conscius est aeger, cum constanter atque auide desiderat quosdam cibos aut potus: exstant tamen variae observationes, ubi et haec constans, conscia atque auida aegri voluntas letifera esset. Regula illa itaque haudquaquam inductione analytica omnibus numeris absoluta nititur.

Curatio symptomatica, ab empiricis satis superque celebrata, a medicis dogmaticis hucusque neglecta plane atque contemptui tradita est. Quaeritur, ubi et quomodo haec curatio optime institui possit? Quae quidem quaestio nuperiorum quorundam tentaminibus nondum est adeo dilucidata, ut nec manifestioribus, nec uberioribus argumentis possit adhuc illustrari.

19.

Therapia specialis.

Quodsi partes medicae, de quibus iam sermo fuit, in iustum ordinem essent redactae, haec scientia fere nihil docere deberet, nisi applicationem legum, quas alma promulgavit natura. At mancae cum sint atque imperfectae
adhuc

adhuc ceterae partes, multa traduntur in the-
rapia speciali vel superflua vel importuna. Si,
e. g., therapia generalis certo atque circum-
specte docuerit, quomodo dolori occurrendum,
sub quibusnam conditionibus mitigandus et se-
dandus sit, quando et ubi causae potius evi-
dentes remotae removendae, augendus autem
ipse dolor; superfluum erit, in therapia arthri-
tidis hanc totam doctrinam reiterare. Si doctri-
na de viribus naturae medicatricibus, de crisi et
coctione cum in pathologia, tum in therapia
generali esset luculenter exposita, therapia fe-
brium simplicium, ardentium etc. fere praeter-
mitti, aut frictim tantum ac medice, quasi
aliud agens, tractari posset. Si materiae medi-
cae principia ex effectibus remediorum per ob-
servationes tantum eruendis satis esset enubilara,
in ambiguo non amplius foret doctrina de vi
antiseptorum, praesertim stimulantium, quae
noxia in febribus putridis ab his, ab illis vero
salutifera praedicantur: ubi quidem dolendum,
quod utraque pars medicorum non satis respe-
xerit ad diversas febrium putridarum periodos,
quae

quae, vel nimis vegetas, vel exhaustas esse vires indignant.

Neminem itaque fore arbitror, qui neget, longe abesse adhuc artem nostram ab ea perfectione, quam optant, quicumque salutem hominum desiderant. Negari deinde nequit, unicam viam, qua propius accedere ad ampliorem perfectionem ars possit, esse analyticam methodum, inductionem quippe ex plurimis et fidissimis observationibus institutam. Studendum itaque, ut ars observandi indies magis magisque excolatur, ut hanc artem, et tanquam finem praestantissimum et velut nobilissimum remedium, quo finem hunc assequi possint, medici semper contemplentur.

THESES.

1.

Omnis turbulenta solutio morbi crisis vocanda: quare secundum Ill. REILIIUM morbi nervosi et cum et sine materie crisi solvi possunt.

2.

Transpiratio suppressa minime causa proxima catarrhi habetur.

3.

Dysenteria est catarrhus intestinorum.

4.

Consensus est mere et unice nervosus.

THESE

Quis dubitavit...
quod: quare...
si... et...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

W 18
PICA

SCHEDIASMA INAUGURALE MEDICUM,
SISTENS
MEDITATIONES
QUAS DAM
IN
MEDICINAM PRACTICAM
GENERATIM:

QUOD,
CONSENSU FACULTATIS ILLUSTRIS,
PRAESIDE
VIRO ILLUSTRIS, EXCELLENTISSIMO,
IO. CHRIST. REIL,
MED. ET CHIRURG. DOCT.
PROF. THERAP. PUBL. ORDIN., DIRECT. INSTIT. CLINICI,
ACADEM. IMPERIAL. NAT. CURIOS. SODALI,

PRO
SUMMIS
IN MEDICINA HONORIBUS
DIE XXV. OCTOBRIS MDCCXCIII.
RITE OBTINENDIS
PUBLICE DEFENDET

AUCTOR
DAVID ELKAN DANIELS,
REGIOMONTO - BORUSSUS.

HALAE,
TYPIS GRUNERTIANIS.

by Prof. Keme

